

Buddha og Islam

Nogle mennesker mener, at Islam ønsker at ødelægge Dharma'en (**buddhismen**). Selvom der findes folk som for eksempel talibanere i Afganistan, som har sådanne hensigter, er det et spørgsmål, om de virkelig er muslimer. Det mener de dog sikkert selv, skønt deres egen opførsel mest ligner, hvad hensynsløse banditter plejer at gøre. Man kan næppe både være bandit og muslim, men det er naturligvis muligt at nøjes med at være muslim om fredagen og så være bandit resten af ugen. Måske kan man også være muslim i tankerne, mens man er bandit i sine handlinger. Måske er disse mennesker blot desperate. Almindelige muslimer tager afstand fra sådanne mennesker, ligesom vi andre gør. Vi bør måske også forstå, at en ting er, hvad disse mennesker bilder sig selv ind, mens en ganske anden ting er, hvordan andre opfatter det.

I følge traditionel muslimsk tænkning er Dharma'en en af "*bøgernes religioner*", hvilket vil sige at Buddhas Lære skal tolereres af muselmænd, når de møder buddhister og deres institutioner. Det mener mange muslimske lærde i hvert fald lige siden de tidlige muslimske Kalif'fer, som stødte på Buddha's Dharma i Centralasien, da de underlagde sig disse områder for over 1000 år siden. Islam er nogle meget eksotiske religiøse grupperinger, set med "indfødte" danske øjne, men de er ikke mere mærkværdige end det danske religiøse landskab var for bare hundrede år siden. Den kristne sekt *Jehovas Vidner* er for eksempel også meget eksotisk.

Nogle mener så, at talibanere, salafister og Al Qaida tilhængere er de rigtige muslimer, mens resten af verdens muslimske befolkning blot ikke kender deres egen religion. Denne holdning svarer til at tro, at Jehovas Vidner er de eneste rigtige kristne. *Jeg mener, at fascistiske mennesker altid bruger religion til at fremme deres plan om at indføre diktatur, undertrykkelse og ensretning.* I den muslimske verden bruger fascistene derfor Islam som dække, mens de har et helt andet politisk projekt, som de ønsker at virkeliggøre. *De søger først og fremmest magt over andre mennesker og er misundelige på alle, som allerede har magt.* De søger støtte fra de muslimske masser ved at propagandere og agere for had og fanatisme. Herved tilfører de politisk motiveret vold til de samfund, hvor de opererer. Derfor bør vi slet ikke kalde disse mennesker for muslimer, men *kalifat-fascister* fordi deres diktator skal hedde en Kalif og deres metoder er typisk fascistiske. Er de så muslimer? Kan det egentlig ikke være ret så ligegyldigt? Langt de fleste muslimer kan ikke lide dem og deler ikke deres holdninger. Det er deres fascisme, som er modbydelig og farlig for alle.

Sådan fascisme i religiøst tøj og halvlangt skæg skal ikke forveksles med almindelige konservative holdninger, som er ret normale blandt muselmænd, som det for eksempel ses i Tunis. Mange vil indvende, at for eksempel kvinde-undertrykkelse i muslimske lande skyldes religionen, men kvinde-undertrykkelsen i Vesten skyldtes jo netop ikke religion, selvom religion blev brugt som argument mod kvindefrigørelsen i fortiden. I dag ved vi, at årsagen er noget med kulturel vane og for meget krig udkæmpet af mænd i alt for lang tid. Religion *kan* frigøre kvinder individuelt, men det er politik og kultur, som afgør kvinde-sagen i samfundet. I alle samfund, indstillet på krig, er kvindernes rolle blevet gjort sekundær, fordi det var mænd, som blev soldater og gik i krig.

Vi bør ikke glemme, at *religiøse idealer kun udledes af helgener*, mens almindelige mennesker i reglen har et mere overfladisk forhold til religion. Hvor stopper så politisk kultur, og hvor begynder ægte religiøsitet? Tja, for helgener begynder det hele i reglen først, når de forlader det almindelige samfund med dets almindelige politiske kultur, mens kultur og religion for almindelige mennesker normalt er blandet godt og grundigt sammen. Det er derfor, at helgener aldrig bliver fascister, mens det almindelige masse-menneske nemt bliver offer for politisk og kulturel propaganda. Propaganda har det især nemt, hvis man kan gøre nogle andre til en fjende. Hvis fjenden gør det samme, er det ekstra nemt.

I mange samfund i Mellemøsten og Asien, som i overvejende grad er muslimske, er der gigantiske økologiske, politiske og sociale problemer. Der er også omfattende korrupsion og nepotisme i disse landes politiske ledelser, som forsinker eller forhindrer nødvendige økologiske, politiske og sociale reformer. Det er den ideelle grobund for fascisme, som vi har set det i Europa i nitten hundrede og trediveerne. Disse lande er derfor i stor fare for både at miste deres ægte åndelighed, deres oprindelige religion og blive ofre for fascistisk diktatur i religiøs forklædning, som det for eksempel ses i Iran.

Hertil kommer, at der fostret et enormt had mellem forskellige grupper af mennesker i Mellemøsten, som hjælper alle afskygninger af fascisme i området. Fremkomsten af ISIL demonstrerer ganske tydeligt den brutale kalifat-fascisme, som ganske enkelt er i strid med Islam på enhver måde. Kernen i alt dette er ikke en ordret fortolkning af Koranen, men brug af Koran citater udenfor deres sammenhæng, til at retfærdiggøre deres brutale fascisme.

(PS: Jeg anser ikke Jehovas Vidner for at være fascister)

Lama Tendar Olaf Høyer - marts 2015.